

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 16. Leto II.
V LJUBLJANI, 25. avgusta 1904.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“,
Tiska „Katoliška tiskarna“,
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vln.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vln.
Za Ameriko 2 K 60 vln.

Spisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranjsko).
Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina XVI. zvezka:

	Stran
Vse prenoviti v Kristusu	241
Skrivnostno zagrinjalo, šola sv. čistosti	244
Mati v nebesih	246
Jubilejna Marijina slavnost na Dunaju	248
Naznanilo častivcem in častivkam sv. Duha	249
Jubilejna slovesnost	250
Razgled po katoliškem svetu	250
Cerkveni razgled po domovini	251
Evharistični shod	255
Odpustki meseca septembra 1904	256
V molitev se priporočajo	256

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE

„Vse prenoviti v Kristusu.“

(Za obletnico izvolitve Pija X.)

II.

Svet je potreben prenovljenja, in sicer prenovljenja v Kristusu, smo rekli zadnjič. Zato si je sv. oče zastavil to veliko nalogo, ki jo napoveduje v svoji prvi okrožnici: vse prenoviti v Kristusu.

Glavna napaka, pravzaprav: zločin, hudo delstvo našega časa — tako pravi Pij X. v isti svoji prvi okrožnici po vsi pravici — je ta, ker človek sam sebe stavi na mesto Boga. Boga ljudje nič ne potrebujejo, Boga ljudje odstavljajo, zato pa imajo sami sebe za bogove, sami sebe stavijo na oltarje. To se pravi: sami sebi prisvajajo božje lastnosti, vsevednost, vsemogočnost, neskončno modrost itd., ter sami sebi prisvajajo čast, ki gre Bogu.

Ker je svet v marsičem res zelo napredoval, ker so ljudje preiskali in nekako ukrotili zemljo in njene moči ter jih uporabili v svoj prid, ker so s pomočjo moči in postav, ki jih je Stvarnik vložil v naturo, marsikaj koristnega napravili, sedaj menijo, da so Bogu čez glavo zrasli in da lahko brez njega izhajajo. Zato nečejo o Bogu nič več vedeti, nič več slišati. Samo natura in človeška pamet jim je vse. Naturalizem in racionalizem se imenujeta dve veliki zmoti našega časa, ki obožujeta naturo in človeško pamet.

Seveda da odrekajo modrijani tudi Kristusu božjo čast. Hvalijo sicer Kristusa kot zelo dobrega, blagega, plemenitega, modrega, svetega moža, ki je učil nauke, kakršnih noben drug človek ne. Tega mu tudi ti brezverci ne morejo odreči; za Boga ga pa ne priznajo. (Kako silno bedasto je tako govorjenje o Jezusu, ne bomo tukaj dokazovali.) Kakor nekdanji Judje, tako vpijejo ti modrijani: Nočemo, da bi ta nad nami vladal! Nočemo nikakega gospoda nad seboj! Sami svoji gospodje hočemo biti!

Seveda ne govoré tako vsi ljudje, seveda je še vedno mnogo vernih, a tako mislijo in govoré zlasti taki, ki imajo v svetu veliko besedo, ki so drugi od njih odvisni: državniki, zastopniki ljudstva, pisatelji, časniki, vseučilišni profesorji, in za temi večina takozvanih izobražencev, pijanih od moderne znanosti, in še večja tolpa polizobražencev, ki so modrost od daleč nekoliko povohali, in za temi zopet caplja nešteta množica drugih, ki se ne morejo ponašati ne z znanjem ne z imetjem: delavci — socialni demokratje. Na stotisoče jih je, katerim bi bil edina tolažba na svetu Kristus in njegovi blaživni nauki; — pa ne le da nočejo nič vedeti o njem, ampak z divjim srdom preganjajo vse, kar je krščanskega.

Naše javno kakor zasebno, družinsko življenje je vedno bolj brez Boga, brez Kristusa. Večja mesta — če izvzamemo Dunaj, nikakor pa ne Ljubljane! — se z grozno naglico razkristjanjujejo. In na podrtijah krščanstva vstaja novo poganstvo. Kdor nima zavezanih oči, lahko opazuje od leta do leta ta žalostni napredek. Poglejte samo, koliko se jih danes po večjih mestih — in tudi v Ljubljani! — še odkrije, kadar zvoní angeljski pozdrav! To je samo eno znamenje verske brezbriznosti. Ko bi jih hoteli zasledovati, koliko bi jih dobili! In tega duha nekrščanskega se polagoma navzamejo tudi taki, ki imajo sicer še dobro vero. To bomo še videli.

Nedavno smo brali poročilo nekega misionarja, ki se je vozil skozi Rusijo v vzhodno Azijo. Tam pravi: Rusko ljudstvo je še globoko verno. V čakalnici na kolodvoru sem opazil veliko in lepo podobo Zveličarja, pred njo so gorele sveče. Ljudje, ki so prihajali v čakalnico, so pred njo poklekali in pobožno molili, drugi so spoštljivo molčali... Kje je pri nas kaka verska podoba ali sploh kako versko znamenje po železnicah, kolodvorih, pisarnah, kosarnah in drugih takih javnih napravah?! Država ne pozna nikakega Boga, ne potrebuje nikake božje podobe. Sama svoj bog je. Kdaj se v politiki Kristus imenuje? Ali se v državnih postavah poudarja višja božja postava, od katere mora država biti odvisna? Po uradih imajo še toliko podobe križa, da pred njo prisego vsprejemljejo časih taki, ki sami ne verujejo v Križanega ali ga se vsaj sramujejo. Po šolah — nižjih in srednjih — se tudi še nekoliko ozirajo na vero, vendar nikakor ne toliko, kakor bi moralo biti, namreč da bi bil cel šolski pouk prepojen z verskim duhom; posvetni šolski predmeti nimajo z vero nobene zveze. Na visokih šolah se pa za drag denar nevera na debelo prodaja.

Tako so javno življenje slekli krščanstva, iz njega iztislili in iztirali Boga, da se ga le časih še prav malo spominajo, pogostokrat pa čisto nič ne poznajo. Nočejo, da bi vladal nad njimi! In vendar je vse naše življenje, ne samo posameznih ljudi, ampak tudi celih manjših kakor večjih skupin ljudi, torej tudi državno

življenje, popolnoma pod oblastjo Boga; bitorej moralo z Bogom računati, nanj se ozirati.

Ni čuda, če država tako javno pohujšanje dela, da je tudi zasebno družinsko življenje vedno bolj nekrščansko, — tudi pri tistih, ki so bili krščeni. En pogled v take „krščanske“ hiše! Po stenah ne vise več podobe svetnikov, kakor je to prava krščanska navada, ampak časih v prav dragocenih zlatih okvirih slike pokrajin — no, to samo na sebi še ni napačno — pa tudi slike psov, mačk itd., ako ne celo popolnoma nespodobne. Če pridejo v tako hišo obhajati, nimajo pri hiši več križa; morajo si ga pri sosedu iskati, ako ga ima. Kristus nima več prostora v hiši. K jedi sedajo brez molitve, spat hodijo in vstajajo kakor živinče v hlevu, brez kakega znamenja krščanstva. Velika noč je brez spovedi, petek brez posta, nedelja — no, kakor že je: če so pri dobri volji, si še privoščijo eno suho mašo; ako ne, se pa brez nje ravno tako izhaja. To so namreč taki, — prosimo, to si zapomnite, — ki so še kristjani; o bogvaruj, da bi ne bili! No, tisti, ki nimajo nič vere, pa niso — dosti slabši.

Ker pa nedelje ne porabljajo Bogu v čast, preživé jo sebi v čast in v veselje. Zato veselice na vseh koncih in oglih. Poglejte enkrat po voglih hiš po mestih, tam kjer nabijajo plakate! Vse pisano, vsak dan novo. Saj človek ne vé, kam bi šel, toliko je na izbiro. In res, ker ljudje nimajo drugih opravkov in skrbi, zato si belijo glave s tem, da premišljajo in ugibajo, kako bi si mogli več dobrega privoščiti, več sveta naužiti.

V tem duhu pa gre tudi vzgoja otrok. Mladi rod bo še vse drugače bolj prebrisan in bo ložje brez Boga izhajal. Stari so se tega šele v teku svojega življenja učili, mladi se že z mladega na to pripravljajo. Vse pri vzgoji otrok meri na to, da bi bili sposobni za svet, svet pa zanje; da so otroci izbrano fino obleženi, da se znajo vesti in sukati kakor veliki itd. Da bi bili v nedeljo tudi pri pridigi, tega ni treba. Taka je vzgoja otrok dandanes po mestih, in sicer ne samo pri gospódi, tudi pri nižjih stanovih. Le pogledjte jih, kako so našemljeni, eden hujši, kakor drugi! Če jih pa vprašaš, kdo je bil v nedeljo pri pridigi, vstali

bodo trije v enem razredu; in če bi za mašo vprašal, bi jih tudi dokaj obsedelo. — In ta moda tudi počasi prehaja na kmete. No, to se razume: polagoma se privajamo tudi mi mestnega življenja, ker tako je prijetnejše.

Tako se Bog izriva iz vzgoje in iz — src otroških, da ima svet v njem dovolj prostora. To bodo tiči!

Kakor so v živovernih časih povsod imeli Boga v mislih in v besedah, tako so ga sedaj v verskosovražnih časih povsod — odstavili, to se spozna prav na malenkostnih rečeh. Časih smo rekli: „Bog plačaj!“ — sedaj pravimo: „Lepa hvala!“ Časih: „Bog blagoslovi!“ — sedaj: „Dober tek!“ Časih: „Bog daj zdravje!“ — sedaj: „Na zdravje!“ Časih: „Bog mu daj nebesa!“ — sedaj: „Lahka mu zemljica!“ Iz teh zadnjih praznih besedi se zlasti razvidi, da je ljudem vsaka neumnost dosti modra, samo da ni Boga zraven! Beži od nas, Bog, nimamo radi s teboj opraviti! — Iz vsega tega je razvidno, da goli naturalizem vedno bolj izpodriva krščansko mišljenje.

No in seveda mi katoličani se tudi polagoma privajamo teh novih šeg. Kaj bi ne! To je vendar moderno! Kdo bi hotel biti dandanes nazadnjašk! — In tako piskamo vedno bolj na to piščal, ali če hočete: trobimo v rog posvetnjakov in pomagamo, da se svet vedno bolj privaja izhajati brez Boga...

In posledice tega odpada od Boga, od Kristusa?

Nikoli še toliko veselje na svetu, nikoli toliko zabave, in nikoli toliko — nezadovoljnosti. Ljudje uživajo svet, srkajo in pijejo njegove sladkosti, in ko so se jih naužili do grla, se pa — streljajo. Da ta moderni napredek ljudi ne osrečuje resnično, zato so najočividnejši dokazi tako pogostni samomori, ki se

od leta do leta strahovitno množé. Kakor se brez Boga veselé, takó brez Boga trpé, zato jim je trpljenje neznosno, pa se končavajo.

Nikoli toliko gnanja za zemeljskim blagostanjem, in nikoli toliko nezadovoljnosti med stanovci. Stan je s stanom v vojski. Delodajalec pritiska na delavce, delavci pa nanjga. Uni ne pozna krščanske pravičnosti in ljubezni, ta ne krščanskega potrpljenja, zato nezadovoljnost, prepir, vojska.

Nikoli še toliko zborov, zborovanja in posvetovanja, pa nikoli tako malo uspeha. Uspeha pa zato ne, ker medsebojno sovraštvo narodom ne dá do sporazumljenja priti. Ni ga treba na vsem svetu jasnejšega dokaza, v kako kolobocijo pripelje politika in diplomacija brez Boga, kakor ga daje naša — Avstrija. Ta večna pogajanja in večno novi prepiri brez vsakega uspeha in upanja! To vam je mizerija, da se Bog usmili! — A nobeden izmed mož, ki so na krmilu, pa vidijo in tožijo nad to zmedo, ne pride do tega, da bi spoznal in priznal: Vse te neznosne razmere samo zaradi tega, ker narodi ali vsaj njih kolovodje ne poznajo nobenega krščanstva, ampak v grdi sebičnosti in medsebojnem sovraštvu gledajo samo to, kako bi mogel drug drugega pokončati. Zato tudi nikdo ne krene na novo rešivno pot, ki je Kristus, ampak tavamo le v vedno večje zmede.

Podobno je pa tudi drugod po svetu. Sebičnost, sovraštva, krivice, morije — to je politika in diplomacija brez Boga. Zato Turek v teh prosvetljenih časih brez skrbi mori Bolgare in Armence...

Ves svet stoka od bolečin odpada od Kristusa. Zató res treba: — vse prenoviti v Kristusu.

Skrivnostno zagrinjalo šola sv. čistosti.

Stopimo danes zopet v šolo tja v tabernakeljevo samoto, da čujemo, kako naš božji učenik s samotnega prestola tabernakeljeve ječe uči prelepe angelske čednosti — sv. čistosti.

Po pravici imenuje sv. katoliška Cerkev zakrament presv. Rešnjega Telesa „panis angelorum — kruh angelski“. Zakrament presvetega Rešnjega Telesa je res kruh angelski, ne kakor da bi ga uživali angeli, marveč ker oni, ki ga uživajo, postanejo angelom podobni v človeškem mesu: Kruh angelski jih krepča, da premagajo meso, svet in pekel ter v človeškem mesu živé angelsko. Kaj je namreč dobrota, in kaj njegova lepota, če ne žito izvoljenih in vino, iz katerega rastejo device. (Caharija 9, 17.) Zakrament presv. Rešnjega Telesa je ono „žito izvoljenih“, je ono „vino, iz katerega rastejo device“.

Presveti Zakrament je torej v neki posebni tesni zvezi k prelepi angelski čednosti, ki je ena izmed najzlahtnejših cvetlic, ki dehte na vrtu Cerkve Kristusove. Lepo piše sv. Bonaventura: „Jezus je devištvo samo; on je sin Device in ženin deviških duš.“ Jezus Kristus, najčistejši božji Sin, je prišel na svet kot sin brezmadežne Device in biva od onega časa naprej med nami v zakramentu presv. Rešnjega Telesa, da bi gojil, ohranjeval in varoval na zemlji nebeško cvetko sv. čistosti. Zato kličemo v litanijah presvetega Srca Jezusovega: „Jezus, ljubitelj čistosti, usmili se nas!“

Mi mu pa danes zakličimo: „Jezus, ti nebeški Učenik, ti veselje angelov, ti čistost devic,

usmili se nas in uči nas te angelske čednosti! Ljub in drag nam je presv. Zakrament, v katerem bivaš pod skrivnostnim zagrinjalom kot varna trdnjava, središče in vir sv. čistosti. Zares lahko rečemo: „Svoje ljudstvo si živil z angelskim jedilom, ter si jim kruha brez truda pripravljenega z nebes pošiljal, kateri ima v sebi vse razveseljenje in sladkost vsakršnega okusa.“ (Modr. 16, 20.) Jezus, ljubitelj čistosti, nebeški Učenik te angelske čednosti, usmili se nas!“

Toda sedaj se ne mudimo več ter stopimo k skrivnostnemu zagrinjalu tabernakeljevemu — v šolo sv. čistosti!

Glejte, vse kar vidimo v tej šoli, vse nas spomina na angelsko čednost ter nas opominja, da se zanjo prizadevamo.

Poglejmo kruh, ki ga rabi mašnik pri sveti maši! Ta kruh mora po strogi določbi svete Cerkve biti čist, neskvašen, pšeničen. Tudi vino mora biti čisto, pravi sok vinske trte. Ali ni ta čisti pšenični kruh, to čisto, pravo vino podoba one čistosti, ki mora krasiti naše srce, kedar se bližamo skrivnostnemu zagrinjalu, ki zagrinja našega Gospoda v presvetem Zakramentu? Posode, katere kakorsikoli bodi pridejo v dotiko s presv. Telesom in s presv. Krvjo Gospodovo, morajo po cerkvenih ukazih biti iz čistega zlata ali vsaj pozlačene. Tudi to čisto zlato nas opominja, da smo brez vsakega madeža, če se hočemo približati presv. Zakramentu.

Prt, na kateri se polaga dragoceno Telo Gospodovo, mora biti prten, bel, brez vsakega

madeža. Štola, ki jo ima mašnik, kedar ima opraviti s presv. Zakramentom, je vedno bela, če slučajno praznik dneva ne zaukazuje druge. Bela barva, znamenje čistosti, je torej barva presv. Zakramenta.

Tako nam vse, kar vidimo v tabernakeljevi šoli: skrivnostno, belo zagrinjalo podob kruha, beli prt, bela štola, čisto zlato, vse, vse nam kliče: „Ljubite in gojite prelepo angelsko čednost; kajti božji Odrešenik, najčistejši božji Sin, hoče, da je vse čisto, kar je v njegovi bližini!“

Ko je še naš Gospod bival tu na zemlji, je neštivilnokrat pokazal, kako ljuba in draga mu je sv. čistost. Za mater si je izbral preblazeno Devico Marijo, najčistejšo izmed vseh devic. Za rednika si je izvolil čistega Jožefa, ki ga vsled njegove izredne čistosti upodablja vedno z lilijo v roki. V njegovem naročju, na njegovem srcu je hotel počivati, z njegove roke je hotel kruh jemati. In deviški apostol Janez mu je bil najljubši učenec, ki je smel pri zadnji večerji na njegovih prsih sloneti, in ki ga je napolnil z božjo modrostjo in ga je hotel imeti pri sebi v oni prebridki uri, ko je krvav pot potil na Oljski gori. Kako je ljubil nedolžne otročiče! V naročje jih je jemal, roke jim je na glave pokladal ter jih blagoslavljal rekoč: „Pustite male k meni priti in nikar jim ne branite; zakaj njih je nebeško kraljestvo!“ In še celo v poslednjih smrtnih težavah, v katerih je hotel biti brez vse tolažbe, ki bi mu je nebesa in zemlja mogle dati, si je vendar obdržal to tolažbo, da sta stali pri njegovem križu dve devici: preblazena Devica Marija in pa deviški apostol Janez.

Tako je bilo takrat, ko je še bival na zemlji, tako je tudi še danes. Tudi na oltarjih je še vedno ljubitelj čistosti. In vse, kar ga obdaja v presv. Zakramentu, nas neprestano spomina, kako ljuba mu je sv. čistost. Iz tabernakelja nam kliče, kar beremo v knjigi Sirahovi: „Nobena cena ni vredna zadržne duše.“ (Sir. 26, 20.) In prav ob vznožju tabernakelja, te samotne šole sv. čistosti, ob belem, skrivnostnem zagrinjalu, ki zakriva božjega Sina v presv. Zakramentu, so svetaiki zajemali ono sveto navdušenje, s katerim so se vadili v tej angelski čednosti ter jo priporočali drugim. Tam se je učil sv. Atanazij ljubiti sv. čistost

ter jo poveličevati s sledečimi besedami: „O čistost, ti dragoceni biser! Kako malo jih je, ki te najdejo, kako mnogo, ki te sovražijo. Iščejo te samo oni, ki so tebe vredni. Ti si veselje prerokov, ti lepota apostolov, ti življenje angelov, ti palma svetnikov!“

V tabernakeljevi šoli ob nogah Zveličarjevih se je sv. Hieronim učil, kako dragocena je sv. čistost. Zato je pisal: „Nedolžne, čiste duše tvorijo na zemlji novo družino angelov, ki jo je na zemlji ustanovil Jezus Kristus, da bi ga angeli ne častili samo v nebesih, marveč tudi na zemlji.“

Okoli šestdesetega leta prejšnjega stoletja je neki deček iz prav plemenite rodovine na Francoskem prejel prvo sv. obhajilo. Njegov vzgojitelj ga je dolgo časa prav skrbno pripravil na ta dan, tako da je deček res prav dobro pripravljen, s čistim srcem in poln goreče ljubezni pristopil k angelski mizi. Imel je pri tej slovesnosti, kakor je bila takrat navada, okoli vratu belo, svilnato zavrtnico. Po sv. obhajilu je rekel svojemu vzgojitelju: „Obljubil sem danes Gospodu, ki je prišel prvič v moje srce, da bom vedno nosil to belo zavrtnico. S svojo belo barvo me bo vedno spominjala na sv. čistost, ki danes krasi moje srce ter mi bo vedno v opomin, da ostanem čist in da pri Jezusu v presv. Zakramentu iščem moči za njeno ohranjenje. Če bi se pa — česar me Bog varuj! — kedaj pripetilo, da bi s smrtnim grehom sv. čistost izgubil, tedaj jo bom odložil.“

Velike so bile nevarnosti, hude skušnjave, ki jih je moral prestati mladenič, vendar je ostal zvest svojemu sklepu. Prišla je vojska l. 1870. Moral je v vojsko tudi on. Še vedno je nosil na svojih prsih skrbno shranjeno belo zavrtnico. V bitki pri Monsu ga je podrla kroglja ter vrgla smrti v naročje. Vojaški duhovnik ga najde na bojnem polju ter ga vpraša, če se hoče spovedati. Mladenič odgovori: „Moj oče! Ničesar nimam na vesti, včeraj sem opravil sv. spoved. Pa eno prošnjo imam do vas. Tu na prsih hranim belo zavrtnico. Bodite tako dobri, pošljite jo moji materi ter ji sporočite zadnjo besedo umirajočega sina: Zavrtnice nisem do te ure nikoli omadeževal,

nikoli odložil. Le kri, ki jo prelivam za domovino, jo je porudečila.*

Tako je govoril mladenič in je kmalu

nato umrl... Kaj ne, ljubi bravci, to je bil zvest, dober učenec v tabernakeljevi šoli! Še vi taki bodite!

Dr. Jos. Jerše.

Mati v nebesih.

Kako smo srečni katoličani pred krivoverci, predvsem pred protestanti, ki imajo le drobce božje resnice, zlasti zato, ker imamo Marijo za svojo dobro mater in za mogočno priprošnjico pri njenem Sinu, nam dokazuje sledeča resnična dogodba iz novejšega časa.

Karol N. je bil rojen leta 1858. in v protestantski veri vzgojen. Že njegova otroška leta so bila bridkosti polna, kajti zadelo ga je najhujše, kar more zadeti otroka — izvedel je, da je zapuščen od očeta in tudi od matere. — Ko je izvedel za to žalostno resnico, je sklenil poiskati svoje starše. Res jih je našel po daljšem iskanju v Berlinu, kjer je bil oče v visoki službi. A trkal je zastonj! Mati se ga je sramovala, oče ga ni hotel poznati. Srcé mu je hotelo počiti žalosti, ko je spoznal, da so ga lastni starši zavrgli, da nočejo nič o njem vedeti, nič slišati.

Ker ni hotel nič več nadlegovati svojih dobrotnikov, pri katerih je doslej živel, je sklenil poiskati si kje dela in podal se je s trebuhom za kruhom. A lakota, žeja in žalost, ti njegovi večni gostje, so ga izmučili in mu nakopali bolezen. Na smrt bolan je prišel 15. novembra 1873. v bolnišnico usmiljenih sester na Dunaju. Izprva je gledal po strani na usmiljenke, po ušesih so mu donele razne pri protestantih — tako zelo razširjene bajke o usmiljenkah. A velika prijaznost in sočutnost, s katero je bil sprejet, mu je kmalu vzbudila

zaupanje in ga pomirila. A poslušajmo, kaj govori sam:

Pri večerji sem prišel v nemalo zadrego. Zoprno mi je že bilo, ko so se drugi prekrižali, a vendar sem ostal v obednici. Ko pa sem začul: „Češčena Marija...“ nisem mogel nič več strpeti in zapustil sem dvorano.

„Tega pa ne, Marije ne bom nikdar molil“, sem ponavljal venomer. — Protestantje namreč mislijo, da mi Marijo molimo, a katoličani le molimo k Mariji. — Usmiljenka, ki je nosila na mizo, mi je dejala: „Le zapustite obednico, kadar vas naša molitev vznemirja.“

Tega sem se tudi vedno držal, a v svoje veliko začudenje sem zapazil, da so usmiljenke vedno enako prijazne proti meni. „Sj vendar niso ti ljudje tako hudobni“, in usmiljenke so se mi skoraj že prikupile.

Drugo jutro je bil zopet zdravnik pri meni in me vprašal, kako sem si nakopal bolezen. Odkrito sem mu odgovoril: „S pomanjkanjem in žalostjo.“

Par dni pozneje, na praznik sv. Elizabete, sem srečal na vrtu prednico. Prašala me je kako kaj z mojim zdravjem in potem pristavila:

„Zdravnik mi je pravil, da ste dobili bolezen vsled pomanjkanja, revščine in žalosti. Ali je sploh mogoče, da more tako mlad človek prestatati že toliko trpljenja in žalosti?“

Tako veliko sočutje me je ganilo in odgovoril sem: „Gospa prednica, da bi vam to razložil, zato bi bilo treba celih ur.“

Peljala me je v sobo, kjer se lahko govori. Tu sem ji v naglici razodel svojo žalost, od očeta in matere biti zavržen. Z vidnim zanimanjem in sočutjem me je poslušala in potem dejala v tolažbo:

„Le potolažite se, saj imamo v nebesih tako dobrega očeta!“

„Res imam dobrega očeta v nebesih, a nimam nobene ljube matere.“

Tedaj me je prednica dobrohotno pogledala in rekla:

„Tudi vi imate kakor mi vsi v nebesih ljubo mater.“

Kri mi je zaplala hitreje po žilah. Jaz naj imam v nebesih dobro mater? Hlastno sem vprašal: „In kdo je ta?“

Mirno in počasi je odgovorila: „Marija, mati našega Gospoda, je tudi mati nas vseh.“

„Ali pa Marija kaj vé o nas?“ sem prašal boječe. Mirno je odgovorila: „Ali mislite, da dobri Bog ne da vedeti Mariji, kdaj se kdo k nji zaupno zateče? In ali mislite, da Bog priprošnje svoje matere, ki je tudi naša mati, ne bo uslišal?“

To se mi je zdelo umljivo. „A“ tako sem prašal počasi in boječe „ali ni malikovanje moliti Marijo?“

Prednica se je nasmehnila in me poučila: „Malikovati se pravi, kaki stvari izkazovati tisto čast, ki gre edinole Bogu. Mi katoličani ne molimo Marije, ampak mi le molimo k Mariji, naj nam s svojo priprošnjo, ne pa iz lastne moči pomaga. Saj je na njeno priprošnjo storil Gospod svoj prvi čudež v Kani. Mi častimo Marijo le radi njene Sina, ki jo je okrasil s tako lepimi darovi. Nikakor ni to pomanjševanje časti, ki smo jo dolžni Bogu, če se zatekamo k oni, katero je On tako zelo ljubil; če mi v dokaz njegove časti častimo tudi ono, kateri je govoril nadangelj Gabrijel: „Češčena, milosti polna, Gospod s teboj, blažena si med ženami.“

Seveda, to je bilo resnično, in bo zmirom resnično. A kakor blisk mi je šinila v glavo misel: „Zakaj pa potrebujemo njene priprošnje, če se vendar lahko naravnost na Boga obr nemo?“

Prednica se je nasmehnila. „Zakaj pa prosi

deček mater, naj izprosi pri očetu zanj milejšo kazen? Sicer pa“, in njen je obraz postal resen: „če ste brali pazljivo vaše sveto pismo, morate vedeti, da Bogu klicanje in priporočanje svetnikom in Materi božji ni samo všeč, ampak da je tudi priporočla, saj je že v starem zakonu dejal: „Job pa, moj hlapec, naj prosi za vas, in nanj se bom oziral in ne bom vam zaračunal vaše neumnosti.“

Dobro sem se spominjal tega mesta. Misel za mislijo se mi je podila po glavi in hitel sem na prosto. A misel na mater v nebesih me je kmalu prignala k prednici nazaj.

„Gospa prednica, prosim ali bi mogel z vami dalj časa govoriti?“ sem prašal in pristavil: „Imam še veliko na srcu.“

Z veseljem je določila prednica uro razgovora. Imel sem poprej dovolj časa, da sem se zbral in še enkrat dobro premislil, potem pa sem odkrito razodel vse svoje srce.

Tiho me je poslušala častita gospa prednica. Ko sem jo naposled prosil, naj mi posodi kaj knjig o Mariji, mi je to z veseljem storila.

Tako sem sedel in bral in premišljeval, in v meni je zorelo prepričanje, da sem bil v hudi zmoti glede češčenja Marijinega pri katoličanih. Strah protestantov „Marija“, si je kmalu kot Mati božja, tolažnica žalostnih, osvojila moje srce. Pred menoj se je odprl nov svet. — „In če se protestantje motijo glede Marije, zakaj se ne bi tudi glede drugih verskih resnic?“ sem si mislil. Próseče sem se izprva obrnil s prošnjo do Marije; k Bogu pa sem molil: „Gospod, razsvetli me, da pridem do čiste resnice...!“

In dobil sem čisto resnico v katoliški cerkvi, katera hrani v sebi polno resnico, in zlasti to tolaži ono resnico, da imamo v nebesih Marijo — mater.

Ta mladenič je postal potem strežnik v bolnišnici, nató pa se z lastno pridnostjo in umnostjo toliko izučil in izvežbal, da je sedaj zobozdravnik. Poročil se je z dobro, pobožno deklico, s katero živi sedaj srečno pa tudi zgledno krščansko.

Zapuščenega od zemeljske matere se ga je usmilila mati v nebesih. Naj bi pri njej iskali tolažbe in varstva vsi žalostni in zapuščeni!

Jubilejna Marijina slavnost na Dunaju.

Cesarsko mesto Dunaj je letošnji Marijin jubilej na poseben način praznovalo v nedeljo, dne 19. junija. Bila je to slavnost, ki zasluži, da izve o nji tudi slovenski svet in se z Marijo vred veseli te velikanske slovesnosti, ki se je praznovala dne 19. junija njej na čast.

Da je pa bila slovesnost tako velika, temu je bil še drugi vzrok. Pobožni cesar Ferdinand III. namreč, ki je vladal od l. 1637—1657., je moral veliko prestati pred protestanti in pred Turki. V tej stiski se je zatekel k Mariji, pri kateri je vedel, da bo dobil pomoči. Dne 18. maja l. 1647. je posvetil njej svoje ljudstvo, izbral jo za posebno pomočnico in varuhinjo svojih deželâ in ji obenem obljubil, da se bo v nje-govi državi praznik Brezmadežnega spočetja kar najslovesnejše praznoval. Sad tega posvečenja se je kmalu pokazal. Srečno je prišel iz boja s Turki, in nje-gove avstrijske dežele so bile srečno obvarovane preteče kuge protestantizma; Avstrija je ostala katoliška.

Dne 19. junija t. l. so se torej zbrali Dunajčani, da ob jubilejni slavnosti Brezmadežnega spočetja Marijinega iznova obnove svojo obljubo in se zahvalijo Brezmadežni za brezštevne dobrote, ki jih jim je izkazala njihova Mati, odkar so njenemu varstvu izročeni. Dunaj je bil ves v zastavah. Marijin stebber, ki stoji pred farno cerkvijo „Am Hof“ (na Dvoru), kjer se je obhajala slovesnost, je bil vrlo lepo okrašen. Pred stebrom je stal oltar, ki je bil izredno lepo narejen. Krasilo ga je brezštevila cvetlic. Ob dveh popoldne so se jeli ljudje polagoma zbirati k veliki slavnosti. Najpreje so se prikazala katoliška društva s svojimi zastavami in banderi, katerih je bilo celih 800. Če je bilo pri nas na Brezjah lepo, kjer je bilo blizu 50 zastav, kako je moralo biti ondi, kjer jih je bilo 800! Predvsem različne Marijine družbe in druga društva iz posameznih far. Nato so sledili redovniki, bogoslovci, duhovniki, stolni kapitel in slednjič pomožni škof dr. Schneider

in občinski zastopniki z vrlim krščanskim županom dr. Luegerjem na čelu. Dalje udje bratovščin, razna dobrodelna, učiteljska društva itd. itd. Vseh skupaj je bilo več kot trideset tisoč glav.

Pri slavnosti so bile navzoče še razne

Mati božja na Šmarni gori.

druge visoke osebe, kakor: nadvojvoda Franc Ferdinand, še dva druga nadvojvoda in pet nadvojvodinj; Koerber, Call, Pitreich, Pientak, grof Goluhowski in drugi imenitni svetni veljaki.

Ob treh popoldne se je prikazal cesar Franc Jožef. Vsprejeli so ga kard.-knšk. dr. Gruscha, papežev nuncij Granito di Belmonte, škofje:

dr. Belopotocky, Schneider in Mayer in nekteri drugi prelatje. Ljudstvo ga je gromovito pozdravljalo in zapelo cesarsko pesem.

Slavnost se prične. Kardinal gre v spremstvu obilne asistencije k „Marijinemu stebri“. Ljudstvo prepeva Marijine pesmi. Naenkrat vse utihne in vsa tamkaj zbrana duhovščina začne peti lavretanske litanije; ljudstvo pa navdušeno odpeva. Po končanih litanijah zapoje pevski zbor par lepih Marijinih pesmi. Pevci odpojejo, in sedaj se prične slovesna obnoveitev posvečenja preblaženi deviči Mariji. Pred dvesto leti jih je posvetil Mariji cesar Ferdinand in sedaj hočejo to posvečenje obnoviti in pokazati svoji Materi, da se ji niso izneverili. Duhovščina moli, ljudstvo pa ponavlja za njimi naslednjo molitev:

Najsvetejša Devica in Mati božja, mi, tvoje verno ljudstvo, se danes tukaj spominjamo onega dne, ko je cesar Ferdinand III. izbral Tebe za posebno pomočnico in zavetnico, in obljubil, da se bo praznik Tvojega brezmadežnega spočetja kar najslavesneje praznoval, in obnavljamo slovesno danes vpričo nebes in cele države in vsega glavnega in stolnega mesta

Dunaja to posvečenje in obljubo. Varuj našega cesarja Franč. Jožefa in njegovo verno ljudstvo. Varuj tudi naše družine, in ohrani nas v svoji sv. veri. Bodi pribežališče grešnikov, pomoč kristjanov, tolažnica žalostnih. Tebi priporočimo vse svoje življenje, vsa svoja dela in trpljenje, predvsem pa svojo smrt. O vzprejmi milostno to naše posvečenje, in daj, da se ga vredne izkažemo, po smrti pa nam pokaži Jezusa, blaženi sad svojega telesa! Amen.

Po tej slovesni molitvi moli vsa duhovščina očitno izpoved, kardinal oznani popolni odpustek in da obenem papežev blagoslov. Gromovito zadoni med ljudstvom zahvalna pesem. Slavnost je končana. Predno se razidejo, zapoje ljudstvo še enkrat cesarsko pesem in z navdušenimi klici pozdravlja cesarja, ki zapušča slavnostni kraj.

Lepa je bila ta Marijina slavnost. Gotovo je je bila Marija nad vse vesela. Naj bi bil sad te lepe slovesnosti ta, da bi cesarski Dunaj ostal trajno tako krščanski, kakor se je v zadnjih letih začel razvijati — v zglede drugim manjšim mestom in celemu cesarstvu.

Naznanilo častivcem in častivkam sv. Duha.

Pred kratkim je vodstvo te glavne bratovščine preskrbelo v slov. jeziku dvojne vrste podobice sv. Duha: male za v knjigo in večje za okvir v lepih barvah. Če bi kdo želel takih podobice v večji množini, se dobé v zalogi glavne bratovščine sv. Duha. Naslov: Misijonarji sv. Vincencija Pavljana, Dunaj-Wien VII. Kaiserstrasse 5. Večje vrste stane 1 komad 1 krono brez poštne; male pa po 6 vinarjev komad, pri večjem naročilu rabat. V Ljubljani se dobé v prodajalni „Katol. tiskovnega društva“; večje so 1 krono 10 vin., male pa po 6 vin.; ravno tako se dobé podobice obojne velikosti pri Jezusovem Srcu v zakristiji, kjer se tudi v imenovano bratovščino lahko vpiše, kdor hoče. „Bogoljub“ št. 10, leto II. je prinesel nekaj podatkov o tej bratovščini, in Slovencem nekoliko obširnejše popisal to češčenje. Ta bratovščina je bila namreč 1. septembra

1882 od Leona XIII. povzdignjena v glavno bratovščino za celo avstrijsko-ogrsko monarhijo, in ima svoj sedež pri zgoraj omenjeni cerkvi lazaristov na Dunaju. V to bratovščino so vpisani Nemci, Slovenci, Čehi, Ogri, kojih število je že nad 81.000, ki skupno časté svetega Duha. V par letih tedaj, odkar se je na slovenski jezik prestavila ta tiskovina, se je nad 4000 Slovencev pridružilo drugim narodom, ki časté sv. Duha. Zares zelo potrebno je to češčenje za sedanje čase, ko tako potrebujemo razsvetljevanja sv. Duha. Gotovo tudi bogoljubni Slovenec v tem ne sme zaostati. Da se pa to lažje zgodi in to češčenje ne pozabi, k temu mnoge pomaga podoba sv. Duha, katero ima človek pred seboj. Naj bi tedaj ta slika krasila stanovanja mnogih slovenskih družin, da bi ljubezen in milost sv. Duha prešinjala srca Slovencev in Slovenk!

Jubilejna slovesnost

brezmadežnega spočetja Matere božje za loško dekanijo v Crngrobu na angeljsko nedeljo 1904.

Vzporod:

V soboto: Ob Ave Mariji slovesno zvenenje po vseh župnijah dekanije.

V nedeljo: Ob 8. uri sveta maša v dekanijski cerkvi v Stari Loki.

Takoj po sveti maši se procesija uredi in odide točno ob $\frac{3}{4}$ 9 v Crngrob.

Red pri procesiji: Vsi moški gredo spredaj, za njimi duhovščina s presvetlim gospodom knezoškofom. Izobraževalna društva in mladeniške Marijine družbe s svojimi zastavami se uvrsté neposredno pred duhovščino; za duhovščino se uvrsté vse ženske in sicer takoj za duhovščino dekliške Marijine družbe

s svojimi zastavami. Bandera posameznih farâ se razdelé razmerno po celi procesiji. Med procesijo se po skupinah pojó litanije M. B. oziroma se moli rožnivenec.

Precej po dohodu v Crngrob sta dve pridigi, jedna v cerkvi, druga zunaj cerkve; nato dve sv. maši prav tako, jedna v cerkvi, druga zunaj cerkve. K sklepu skupno posvečenje Materi božji in zahvalna pesem.

Popoldne ob treh slovesne pete litanije Matere božje v dekanijski cerkvi v Stari Loki.

Udeležite se tega slavlja v čast brezmadežnemu spočetju Marijinemu v najobilnejšem številu!

Iz Rima. Na dan obletnice svoje izvolitve se je udeležil sv. oče Pij X. slovesne službe božje v cerkvi sv. Petra. Tu je bilo navzoče rimsko plemstvo, poslaniki pri Vatikanu in do 16.000 vernikov. Tudi papeževi sestri sta prisostovali tej slovesnosti. Papežev državni tajnik, kardinal Merry de Val, je došel za nekaj časa iz Rima v papežev grad Castelgandolfo, da se tu odpočije od prevelikega truda in vznemirjenosti, ki mu jo je povzročila francoska vlada v zadnjem času. — V Rimu bodo proglasili v kratkem blaženim Gerarda Majello in Štefana Bellesini, oba iz avguštinskega reda.

S Francoskega Kar se je pričakovalo že dalj časa, to se je zgodilo. Prostoziidarska vlada je odpoklicala poslanika in njegovo osobje iz Rima, a tudi papežev poslanik je zapustil Pariz. Kako bo minister Com-

bes zagovarjal ta svoj korak pred zbornico, ne vemo, a skoro gotovo bo protiverska večina sprejela predlog, naj se cerkev in država ločita. Posledice bo čutila francoska država. Katoličani so radi tega ministrovega ravnanja silno razburjeni. Na dan obletnice papeževe izvolitve so razni katoliški zastopi, nadškofje in škofje pošiljali udanostne brzojavke v Rim, v katerih obljubujejo sv. očetu zvestobo in pokorščino. Pariški kardinal Richard je poslal za praznik Marijinega Vnebovzetja pastirsko pismo svojim vernikom, v katerem jih pozivlja k molitvi ter bodri zlasti očete in matere, naj skrbé za dobro vzgojo svojih otrok, katere ne bodo mogli več pošiljati v samostanske šole, ker jih je zaprla brezverska vlada. — Waldek-Rousseau, bivši ministrski predsednik, ki je prvi začel gonjo zoper samostane, je umrl pred tednom.

Ko je ležal že v nezavesti, poklicali so duhovnika, ki ga je mogel samo maziliti s sv. oljem.

Krčki biskup Mahnič se mudi na počitnicah na Tirolskem. Kakor se čuje, se namerava pre-milostni gospod škof udeležiti desetletnice katoliškega društva „Danice“, ki se bo praznovala v mesecu septembru.

Katoliški shodi. Lep katoliški shod se je vršil 15. t. m. v Warnsdorfu na Češkem. Udeležilo se ga je nad 3000 oseb, 62 društev z 21 zastavami in več godb. Slavnostno zborovanje je bilo jako sijajno. Govorilo se je o kulturi in krščanstvu, o skrbi za odraslo mladino, o delavstvu v krščanski luči in o krščanski dobroti. Češki škofje so poslali svoje zastopnike na shod, a tudi katoliško plemstvo je bilo častno zastopano. Enako sijajno se je vršil tudi katoliški shod v kantonu Argau v Švici. Tudi tu je bilo navzočih nad 3000 oseb. Te dni se je vršil veličasten shod na Bavarskem v Reznu. Najboljši govorniki, ki jih ima Nemčija, so tu nastopali. Na tisoče katoličanov iz najbolj oddaljenih krajev šrne nemške države je prihitelo na shod. Bilo jih je nad 30.000. Iz Ljubljane se je udeležil tega shoda sotrudnik katoliškega dnevnika „Slovenec“, g. Ivan Štefe. — V nedeljo, 28. t. m., bo katoliški shod v Švici za okraj Luzern. Sovražniki Cerkve se združujejo v boju zoper njo, zato je prav, da se tudi katoličani zbirajo

na katoliških shodih ter vnemajo tu za vse dobro in pripravljajo na odpor proti njim.

V sveto doželo se je odpeljalo te dni 485 nemških romarjev. Največ je Virtemberžanov.

V Fuldi so se vršila od 16. dalje škofovska posvetovanja. Navzoča sta bila 2 kardinala, 1 nadškof in 9 škotov.

Petdesetletnico je praznovalo 14. in 15. avgusta katoliško društvo rokodelskih pomočnikov v Gradcu. Udeležba je bila ogromna. Pri sprevodu po mestu sta igrali dve godbi. Slovesno sv. mašo je daroval graški knezoškof. Tudi trgovinski minister je pozdravil brzojavno društvenike. Iz Ljubljane se je udeležilo slovesnosti posebno odposlanstvo tukajšnjega katol. društva rokodelskih pomočnikov z zastavo. Odposlanstvu je načeloval nunski katehet g. Al. Stroj.

V Budimpešti je umrl nadškof Csaszka iz Kaloše za pljučnico. Umrl je bil eden najuglednejših cerkvenih dostojanstvenikov na Ogrskem. Lansko leto je bil že odločen za kardinala.

V Pragi je bila te dni v proslavo petdesetletnice razglašena Marijinega brezmadežnega spočetja velika marijanska razstava. Na razstavi so bili videti krasni kipi, podobe, muzikalije in knjige, ki proslavljajo devico Marijo. Kardinal Skrbensky je otvoril v navzočnosti duhovskih in svetnih dostojanstvenikov razstavo v semeniški dvorani.

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji. Premeščeni so naslednji gg. kaplani: Janez Debevec iz Vipave v Kranj; Franc Škulj iz Koprivnika pri Kočevju v Stari log; Janez Mausser iz Starega loga kot župni upravitelj v Polom, Janez Pelc iz Kočevske Reke kot ekspozit v Zdihovo, Franc Majdič iz Mirne

peči v Polhov Gradec, Jakob Kleindienst iz Polhovega Gradca v Mirno peč. Nameščeni so kot kaplani gg. semeniški duhovniki: Pavel Zajc v Planini pri Rakeku, Franc Zajc v Koprivniku na Kočevskem, Ivan Perko v Šmarjeti. — Nameščena sta kot kaplana gg. novomašnika Matej Sušelj v Vipavi in

Alojzij Perz v Kočevski Reki. — G. Janez Godec je nameščen kot ekspozit v Konjšici. G. Alojzij Merhar, kaplan v Planini, odide v Rim.

Doktorsko čast je dosegel v Rimu tukajšnji rojak č. gospod Košmrlj, župnik v Ameriki.

V Zatičini so tudi letos prav slovesno praznovali god sv. Bernarda, redovnega patrona. Pridigoval je g. Trček, dekan iz Šmarja. Pontifikalno sv. mašo je opravil mil. g. opat. Ta dan sta opravila slovesno obljubo fratra Robert Senn in Štefan Geier. Slovesnosti se je udeležilo več gg. duhovnikov iz okolice.

Presvitli gospod knezoškof so se v petek 12. t. m. povrnili iz Gornjega grada v Ljubljano. V soboto so podelili v svoji kapeli red mašništva gg. diakonoma Vladimiru Prijatelj iz Novega mesta in Mateju Sušelj iz Košane. Prvi je pel novo mašo v Ribnici, drugi v Velesovem. — V nedeljo 14. avgusta so premilostni posvetili karmeličansko cerkev na Selu pri Ljubljani. Ta cerkev je bila doslej samo blagoslovljena. V ponedeljek, na god Marijinega vnebozvetja, so opravili pontifikalno sv. mašo v stolnici v proslavo stoletnice, odkar je cesar Franc prevzel dedni cesarski naslov. Po sv. maši so zapeli „Te Deum“. Popoldne ob 2. uri so se odpeljali v Mengeš, kjer so blagoslovlili zastavo Marijinih družb. — V četrtek 18. na rojstni dan presvetlega cesarja Franca Jožefa I so bili zastopani c. kr. uradi. Med sv. mašo je bilo vojaštvo postavljeno na Vodnkovem trgu. Med posameznimi deli sv. maše je vojaštvo oddajalo strele. Po končani zahvalnici so presvitli prišli iz stolnice z Najsvetejšim v slovesnem sprevodu ter podelili vojaštvu b'agoslov. — V sredo so obiskali v spremstvu g. kanonika Kalana mariborskega knezoškofa dr. Napotnika. Pretečeno soboto in nedeljo so spovedovali na Dobrovi pri Ljubljani.

Umrl je 10. avgusta v bolnici usmiljenih bratov v Kandiji g. Ignacij Ključevšek, župnik v pokoju. Rojen je bil l. 1838 v Dolih pri Litiji in v mašnika posvečen 3. avg. 1867. Deloval je kot kaplan pri Stari cerkvi na Kočevskem, v Loškem potoku in v Dragi, kot

župni upravitelj v Babnem polju, kot beneficijat v Šmartnem pri Litiji, kot kaplan v Jesenicah, kot župnik v Spodnjem Logu in Šmihelu pri Žužemberku. L. 1900 se je preselil v Čatež pod Ziplazom. Najraje je zahajal maševati zjutraj k zaplaški Materi božji. Pokopali so ga v Kandiji. Svetila mu večna luč!

Osebnost Primarij v deželni bolnici g. dr. Vinko Gregorič in ravnatelj obrtne šole v Ljubljani g. Ivan Šubic, sta bila pred tedni sprejeta v Rimu od sv. očeta v zasebni avdijenci.

Nogo si je zlomil g. Andrej Zaman, župnik v Šmarjeti. Prepeljali so ga v bolnico usmiljenih bratov v Kandiji.

Duhovne vaje za duhovnike so se pričele ta teden v ponedeljek. Duhovne vaje vodi č. o. Šroe iz Jezusove družbe. Včeraj in danes so se vsi gg. udeležili evharističnega shoda.

Dva slovenska duhovnika bi potrebovali Slovenci v Duluthu v Ameriki. Kdor ima veselje iti med ameriške slovenske rojake, naj se pismeno oglasi na naslov: gospod Josip Košmrlj, Resljeva cesta šte. 30, Ljubljana.

V Ambrusu je dobila ondotna župna cerkev lepo kamenito obhajilno mizo. Delo je izvršil g. Al. Vodnik.

V Zgornjem Tuhinju bodo na angelsko nedeljo, 4. sept., odkrili spominsko ploščo zaslužnima patroma Ladislavu in Florentinu Hrovat. Denarja za ploščo je nabranega do sedaj 598 K, nadaljni darovi se še hvaležno sprejemajo.

Na Šmarni gori je bilo sv. Roka dan nad 500 mož in mladeničev iz kamniške dekanije. Procesijo je vodil preč g. dekan Lavrenčič v spremstvu 20 duhovnikov. Cerkveni govor je govoril g. župnik Val. Bernik. Vreme je bilo krasno. Vse se je izvršilo v najlepšem redu.

Veliki shod na Kumu se bo letos vršil 26., 27. in 28. avgusta. Letos pridejo, kakor vsako sedmo leto, z obljubljenimi procesijami na Kum Kostanjevčani. Most čez Savo v Trbovljah bo dogotovljen in do tedaj bo mogel vsakdo iti čez.

V Gorici bodo ustanovili katoliško društvo za delavke. Prav je to!

Procesija k sv. Roku v Dravljah. Pretečeni ponedeljek so mestne župnije ljubljanske imele

običajno procesijo k sv. Roku. Udeležilo se je to pot mnogo vernikov procesije. Cerkevni govor je prevzel g. kaplan trnovski Köchler.

S Koroškega. V Beljaku je 31. julija daroval svojo novo mašo č. o. Mihael Temali, rodom Albanec. G. Fr. Gerstl, župnik v Lölingu je postal župnik pri sv. Kandolfu.

S Stajerskega. Imenovan je za župnika pri sv. Lovrencu nad Mariborom g. Frančišek Moravec, stolni župnik v Mariboru. — V Sevnici je praznoval 25. leto mašništva tamošnji župnik g. M. Černko. V znak hvaležnosti za trud in skrb so mu belo oblečene deklice izročile šopek cvetic. Na mnogo let! — Po raznih krajih zelene Štajerske se vrše dekanjski shodi Marijinih družb. V zadnjem času se je vršil dekanjski dekliški Marijin shod za vsa dekleta lenarške dekanije pri Sv. Trojici v Slov. Goricah. Dekanjski mladeniški Marijin shod je bil v nedeljo 21. t. m. pri sv. Treh kraljih v benediški župniji. Na obeh shodih se je pelo in govorilo, da je bilo veselje gledati te za Boga in narod slovenski tako navdušene čete mladeničev in deklet. 14. avg. je umrl g. Val. Tomše, župnik na Prihovi pri Konjicah v starosti 65 let. Pogreb se je vršil v torek 16. t. m. V slovo mu je govoril g. Fr. Hrastel, dekan konjiški, maševal je mašo zadušnico g. Anton Hajšek, kanonik in dekan bistriški in ga tudi pokopal. Spremilo ga je na pokopališče 21 duhovnih sobratov. Prejšnji župniki so kar po vrsti umrli okoli praznika Marijinega Vnebovzjetja in tudi rajniki g. Tomše. Počiva naj v miru!

Nekaj od beneških Slovencev. Koncem julija so zaključili v videmskem semenišču šolsko leto. Tu je bilo vseh Slovencev 31. Izmed teh je eden, g. V. Mihelič, doma iz Kokre na Gorenjskem. Izmed slovenskih bogoslovcev je le eden letos dovršil študije č. g. Trepó iz Sedigle, ki je zadnja postaja beneških Slovencev. Voditelj semenišča je Slovenec iz Fojde, jako podjeten mož, ki je semenišče popolnoma prenovil. Ondotni slovenski dijaki se v pičlih prostih urah vadijo z veseljem in navdušenjem v slovenščini. Čez polovico je upisanih v družbo sv. Mohorja, a dobivajo tudi

razne druge knjige. — Šentpeterski Slovenci zidajo vrh prekrasnega Matajurja malo kapelico ob vznožju velikanskega spomenika, ki so ga postavile benčke škofije začetkom 20. stoletja Izveličarju sveta. Slovesno bo blagoslovljena ta kapela 5. septembra. — V Režiji so dobili novega kaplana, žal furlanskega novomašnika.

Romanje. Obi dneva 14. in 15. je obilo vernikov romalo čez Ljubljano, največ jih je šlo na Dobrovo in na Brezje.

Družba sv. Mohorja naznanja s posebnim vcseljem, da se je letos število njenih udov znatno pomnožilo. Letos šteje družba vseh udov 84.598, t. j. 8540 udov več kot lani. Najbolj je napredovala lavantinska škofija in za njo ljubljanska, ki šteje letos 2385 udov več kot lansko leto. Med ude se bo razdelilo 507.588 knjig. Knjige se bodo začele razpošiljati koncem meseca septembra.

Kdo hoče v Rim? Meseca oktobra bo šel z Dunaja avstrijski vlak v Rim. Vzroka temu romanju sta dva: Prvič da se Avstrijci poklonijo novemu sv. očetu, drugič da v Rimu samem obhajajo petdesetletni Marijin jubilej. Ta romarski vlak velja za Avstrijce sploh, zato se mu lahko pridružijo tudi Slovenci. Cene so sledeče: III. razred stane 170 K 80 h, II. razred 255 K 10 h, I razred 369 K 30 h. Za te denarje se pa dobi: 1. vozni listek na Padovo, Bologno, Loreto, Assisi v Rim in nazaj v Florenco, Mestre (Benetke) Pontebo; 2. Vso hrano in postrežbo, kjer se pomudimo, to je v Padovi, Loretu, Assisiju in 6 dni v Rimu; nazaj grede v domovino se mora vsak sam preskrbeti; 3. prosti vozovi do kolodvorov na postajah, kjer bomo prenočili in v Assisiju; 4. prosti vozovi za ogledovanje Rima in največjih tamošnih svetišč. Vozni listek iz Ljubljane do Pontebe in nazaj si pa mora vsak preskrbeti. Za III. razred stane vozni listek sem in tja okoli 7 K, za II. razred 13 K, za I. razred 20 K. Naznanila in denar naj se pošiljajo č. g. kanoniku Fettich-Frankheimu, Pred škofijo št. 6 v Ljubljani. Zglasiti se je treba zadnji čas do 3. septembra.

Dekliške Marijine družbe iz dekanije Leskovec pri Krškem priredé dné 12. septembra — pondeljek po Marijinem imenu — v pro-

slavo 50 letnice brezmad. spočetja Marijinega skupen shod v romarski cerkvi „Matere božje dobrega sveta“ na Slinovcah pri Kostanjevici. Družbe naj pridejo z zastavami. Na Slinovcah bo skupno sv. obhajilo, posvečenje, govor in sv. maša, ki naj bi se pričela ob 10. Dekleta, ki naj kolikor mogoče opravijo sveto spoved doma, naj prihajajo tako, da bodo do 9. ure vse v Kostanjevici, odkoder bi se vršila procesija na Slinovce.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnjega Telesa v Ljubljani. Ponoči med 1. in 2. septembrom bodo možje in mladeniči častili presv. Rešnje Telo v cerkvi sv. Jakoba. Molila se bode 11. ura: Prošnja za duhovnike. Ker v današnjih dneh veliko ljudi blati z lažmi naše uzorne gg. duhovnike, je posebna dolžnost nočnih častilcev, da se molitve pred Najsvetejšim v obilnem številu udeležujemo, da jim sprosimo od Gospoda potrebnih milosti, da nas morejo po pravi poti voditi, težave svoje pa voljno prenašati. Zato se zopet uljudno vabite, možje in mladeniči, čeravno še niste redni nočni častilci, da se posebno ta mesec v obilnem številu udeležite nočne molitvene ure.

Slavnost srebrnomašnikov na Breznici. Za praznovanje petindvajsetletnice mašništva so si izbrali letos duhovniki ljubljanske škofije Breznico. Sešli so se č. č. g. g.: Simon Ažman, župnik na Studencu, Alojzij Bobek, župnik v Godoviču, dr. Jožef Dolenc, profesor bogoslovja v Ljubljani, Anton Koblar, dekan v Kranju, Martin Malenšek, župnik pri Sv. Petru v Ljubljani, Tomaž Potočnik, župnik na Breznici, Jožef Regen, župnik na Uncu, Jožef Samide, upok. župnik na Reki, Janez Sakser, župnik pri Sv. Jakobu pri Savi, Mihael Trček, dekan v Šmariji, in Jernej Zupanec, župnik v Motniku; zadržana sta bila priti: Franc Zorec, župni upravitelj v Novi Oselici, in Jožef Zalokar, župnik v Bridgevilli v Ameriki; umrli so pa njih sošolci: Janez Belec, Peter Berčič, Franc Gregori, Rok Merčun in Janez Vakselj.

Brezničani so za prihod slavlencev pridno pripravljali mlaje in slavoloke, in dekleta so

spletla veliko vencev. Kósale sta se županstvo in požarna bramba, kdo bo bolj počastil priljubljenega domačega gospoda župnika in njegove tovariše. Ko se je zmračilo dné 2. avg., je prišla pred župnišče bakljada z raznobarnimi lampijoni, v sredi jeseniška godba in domači mešani pevski zbor. Bil je lep večer. Vse je hvalilo mojstrsko igranje godbe in izvrstno izšolane pevce in pevke. Ko sta gospoda župan v imenu občine in načelnik gasilcev v iskrenih besedah čestitala srebrnomašnikom, ki so prišli pred župnišče, so bili mnogi do solz ganjeni. Dan 3. avgusta je bil za brezniško župnijo praznik. Pri dvojnem slovesnem opravilu je bila cerkev polna. Zjutraj ob šestih je po odpetih biljah za rajnke sošolce imel peto črno sv. mašo č. g. Martin Malenšek, župnik pri Sv. Petru v Ljubljani. Ob 10. uri so šli jubilanti v slovesnem sprevedu med pritrkovanjem zvonov iz župnišča v cerkev. Stopil je na prižnico č. g. dr. Jožef Dolenc, profesor bogoslovja, ter je jako krasno in tehtno govoril o pomenu mašniškega stanu in o hvaležnosti, katero so zbrani srebrnomašniki Bogu dolžni. Veliko sv. mašo je potem imel č. g. dekan A. Koblar. Na koncu so vsi pred altarjem slovesno zapeli: „Te Deum“. Imenitno se je izkazala tudi dekliška Marijina družba. Povabila je jubilate v lepo dvorano k predstavi. V izbranih besedah je izrekla prednica voščila, deklamovala so dekleta nalašč za to slavnost zložene pesmi, prav fino predstavile neko igrico, malo zapele in poklonile svojemu duhovnemu očetu č. g. Tomažu Potočniku krasen šopek. Prav ljubko so razveselili srebrnomašnike šolski otroci iz Zabreznice, ki so jim prišli med obedom čestitat v vezani besedi. Došlo je 9 telegramov; s posebnim veseljem so slavlenci pozdravili čestitko iz Gornjega grada od premilostnega gospoda knezoškofa ljubljanskega. Prišlo je tudi več pisem. Čestitka brezniškega rojaka č. g. profesorja dr. Svetine je tako lepa, da jo podamo tu v celoti. Glasi se:

1879.

Šopek cvetlični krasil Vaš prvi pristop je k
oltarju,
Z lic je sijala mladost, ogenj, radost in krepost.

1904.

Dan's Vam je čelo rosnó od dela na vrtu Gospodnjem,
Trudni že glavi je kras — marsikak sreberni las.
Malo oddahnite se, in — zopet pogumno na delo!
Čujte! — Poldne zvoni — delo končano še ni.

1929—1939

Pride prijazni večer, in Gospod Vas pokliče k
plačilu:

S krono ovenča glavo, dražjo, kot čisto zlató.

* * *

Marijina družba v Hrenovicah se zahvaljuje dosedanjemu voditelju č. gosp. Jožefu Hartmanu, odhajajočemu v Moravče, za vso skrb in ves trud, ki ga je posvečeval družbi. Na Veliki Šmaren je šla družba v Studeno, kjer so blagoslovili novo družbeno zastavo. Bog spremljaj odhajajočega gospoda!

Marijina družba v Zagorju se poslavlja od č. g. Alojzija Westra, ki je družbo ustanovil in umno vodil. Bog mu povrni vso skrb in gorečnost, s katero je deloval za družbo in za celo župnijo!

Pri Sv. Jakobu ob Savi sta umrli dve družabnici, Fr. Cedilnik in Helena Miršek. Družba jima je napravila časten pogreb. — Družba žaluje tudi za svojim ustanovnikom in vodnikom č. g. župnikom Jakeljem, ki se je veliko trudil v župniji, zlasti z zidanjem nove lepe župne cerkve. Bog in Marija mu bodita plačnika!

Marijina družba v Šent Jerneju je napravila meseca junija pod vodstvom č. gosp. župnika Lesjaka romanje na Brezje. Udeležilo se ga je nad 400 deklet. Ondi so bile zeló lepó sprejete, imele mnogo duhovnega dobička in užile mnogo duhovnega veselja. Vsem družabnicam ostane v trajnem spominu ta prelepi dan.

S Studenca pri Krškem. Že je približno štiri leta, kar je bila pri nas vpeljana Marijina družba za mladeniče in dekleta (bila je ustanovljena leta 1901 meseca sušca ob času sv. misijona) pa ni bilo do sedaj še nobenega glasu od nas, razun malega poročila v „Domoljubu“ — kakor da bi nas ne bilo nič v tej prelepi družbi. Pa vendar jih je precejšnje število v družbi, posebno deklet, pa tudi mladeničev je precej. Imamo tudi krasno zastavo. Da se je omislila, so k temu

tudi naš dobri in skrbni gospod župnik veliko pripomogli. Bodi jim na tem mestu izrečena prisrčna zahvala za njih velikodušno požrtvovalnost in za njihovo neumorno skrb in trud, ki ga imajo z nami!

Umrla še ni nobena iz tukajšnje Marijine družbe, tudi izmed mladeničev ne. Dve sta šli v samostan, nekaj se jih je žalibog ločilo; lahko jim je žal, od tako lepe in koristne družbe se ločiti. Naj bi se zdramile in vrnile!

Žužemberk. Pri nas imamo ustanovljeno mladeniško in deklško Marijino družbo. Toda s fanti gre, kakor večinoma povsod, bolj trda. Mladeničem primanjkuje pravega krščanskega prepričanja in smisla za to, kaj je pravo, kaj ne. To bi se dalo doseči nekaj z vsakoletnim izletom, kateremu naj bi se pridružili fantje iz sosednih farâ naše dekanije. S tem izletom naj bi pokazali tudi nazunaj, da mladeniči, kateri so v Marijini družbi, imajo res pravo krščansko zavest in voljo, ustrezati vsem zahtevam pravega krščanskega življenja, bodisi v pobožnem gospodarskem ali javnem oziru; ker le v skupnosti se kaj doseže. Sporočam tudi žalostno novico, da smo spremili k zadnjemu počitku sobrata naše Marijine družbe, Leopolda Hrovata, 8. junija t. l. Pokojni je bil res prav uzor uda Marijine družbe. Bolehal je že dalj časa; toda s svojo vztrajnostjo se je premagoval do zadnjega. Zadnjikrat je bil pri sveti maši velikonočno nedeljo, potem je pa moral v posteljo. Ves čas je bolezen udano prenašal. Le eno skrb je imel za očeta in mater, ker sta že oba bolehna in stara; za nje je ves čas skrbel s pravo sinovsko ljubeznijo. Toda kakor je bilo pričakovati, se je zgodilo, preminul je.

Pogreb je bil veličasten. Pevci so zapeli par lepih žalostink pokojniku v slovo. Tem potom bodi izrečena zahvala duhovnim gospodom, načelniku mladeniške družbe, načelniku deklške družbe in g. organistu za vso prijaznost, izkazano pokojnemu, pevcem za prekrasno petje v slovo. Zahvala tudi dekletom deklške Marijine družbe za prekrasne vence. S tem ste pokazali svoja plemenita srca nasproti trpinu, ki ni imel častnega blagostanja. Bog vam plačaj! — Prijatelj pok.

Evharistični shod

se je pričel ravno, ko ta naš list sklepamo. Udeležuje se ga dve do tristo duhovnikov, med

njimi mnogo hrvaških gospodov. Shod je počastil tudi knez in nadškof goriški, prevzvišeni gospod Andrej Jordan. Zvečer ob pol petih so poklicali v stolni cerkvi sv. Duha, nato je bila pridiga in zelo lepo pete lavretanske litanije. Zborovanje v semeniški obednici je pričel preč g. prelat J. Flis, vodi pa vseučiliški profesor iz Zagreba dr. Ante Bauer.

Natančneje poročilo prihodnjič.

Odpustki mes. septembra 1904.

Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. biti moramo v milosti božji; in 3. opraviti moramo dobra dela, ki jih Cerkev ukazuje za odpustke. — Ukazuje pa navadno Cerkev za *popolni* odpustek: izpoved in sv. obhajilo in molitev v namen svetega očeta. Če je treba v namen sv. očeta moliti v določeni cerkvi, je to vselej posebe povedano.

1. Četrtek, prvi v mesecu. Popolni odpustek udom brat. sv. Reš. Tel. v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

2. Petek, prvi v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presvetega Srca Jezusovega in molijo v namen svetega očeta; udje *bratovščine presv. Srca Jezusovega* dobé popoln odpustek proti navadnim pogojem danes ali pa I. nedeljo; b) udom *bratovščine presv. Rešnjega Telesa*, kakor včeraj.

4. Nedelja, prva v mesecu. Sv. Roža Viterbska. Popolni odpustek: a) tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi; b) udom *rožnovenske bratovščine* trije popolni odpustki: 1.) če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2.) če so pri mesečni procesiji; 3.) če v bratovski cerkvi nekaj časa molijo pred izpostavljenim svetim Rešnjim Telesom.

8. Četrtek. *Rojstvo Marije Device*. Popolni odpustek: a) tretjerednikom, kakor 4. dan t. m.; b) udom *bratovščine sv. Rešnjega Telesa*, kakor 1. dan t. m.; c) udom *brat presv. Srca Jezusovega* v bratovski cerkvi; izpovednik more namesto obiska v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; d) udom *brat. naše ljube Gospé* v

bratovski cerkvi; e) udom *rožnovenske bratovščine* v katerikoli cerkvi; f) udom *bratovščine prečistega Srca Marijinega*; g) onim, ki nosijo *beli*, ali *rjavi*, ali *črni*, ali *višnjevi škapulir*; udom *bratovščine žalostne Matere božje* je treba poleg drugega moliti 7 očenašev in 7 češčenamarij za duše v vicah; h) udom *Marijine družbe*; j) udom *družbe krščanskih družin*; k) udom *bratovščine za duše v vicah*.

11. Nedelja *Ime Marijino*. V Avstriji dobé popolni odp. vsi verniki, ki danes ali v sedmih prihodnjih dneh gredo k izpovedi in sv. obhajilu in so pri sv. maši in molijo v namen sv. očeta.

14. Sreda. *Povišanje sv. Križa*. Popolni odp. onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*.

17. Sobota. *Rane sv. Frančiška*. Tretjerednikom vesoljna odveza.

18. Nedelja. *Mati božja sedem žalosti*. Sveti Jožef Kopertinski. Popolni odp.: a) tretjerednikom, kakor 4. dan t. m.; b) udom brat. *žalostne Matere božje* s črnim škapulirjem.

25. Zadnja nedelja v mesecu. Popolni odp. vsem, ki trikrat na teden skupaj molijo sv. rožni venec

27. Torek. Sv. Elzearij. Tretjerednikom popolni odp., kakor 4. dan t. m.

29. Četrtek. Sv. Mihael. Popolni odpustek: a) tretjerednikom, kakor 4. dan t. m.; b) onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*; c) udom *brat. za duše v vicah*.

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec september: Ljubezen do nauka katoliške Cerkve.

Za posamezne dni: 1. Sv. oče, 2. ogrski katoličani, 3. avstrijsko cesarstvo, 4. mladina po mestih, 5. neka oseba v dušnih nevarnostih, 6. versko življenje v goriški nadškofiji, 7. katoliško življenje na Hrvaškem, 8. krščanska vzgoja, 9. slovenske matere, 10. več bolnih oseb, 11. avstrijsko cesarstvo, 12. reforme sv. očeta, 13. krščansko življenje po mestih, 14. zmaga katoliške stvari, 15. slovenski dijaki, 16. več izgubljenih mladeničev, 17. duh zatajevanja, 18. duh treznosti, 19. več oseb pijanosti udanih, 20. duh preprostosti, 21. apostolski duh, 22. več družin za ljubi mir, 23. krščanski posli, 24. osvobojenje in pokristjanjenje Afrike, 25. duh krščanske gorečnosti, 26. več oseb v dušnih in telesnih težavah, 27. več bolnikov za ozdravljenje in potrpljenje, 28. konec vojske, 29. lavantinski knezoškof, 30. vsi našim molitvam priporočeni.

Prihodnja številka izide v četrtek, 15. septembra.

Katoliška Bukvarna v Ljubljani

priporoča sledeče nabožne spise:

RAFAEL

ali nauki in molitve za odraslo mladino.

Spisal **Jožef Kerčon**, duhovni svetovalec.

Drugi natis.

Najboljši molitvenik s pouki za odrasle mladeniče in dekleta.

Cene: Platno z rudečo obrezo K 1'50, usnje z rudečo obrezo K 1'60, usnje z marm. obrezo K 1'60, usnje z zlato obrezo K 2'—, po pošti 10 vinarjev več.

Nevesta Kristusova

ali podučna in molitvena knjiga za pobožne krščanske device.

Poslovenil **Fr. Hartol**, župnik. 101 Šesti natis.

Molitvenik s premišljevanjem in mnogoterimi navodili za vsa bogoljubna žena in dekleta.

Cene: Rudeča obreza K 2'48, marm. obr. K 2'48, zlata obreza K 3'40, po pošti 20 vin. več.

Filoteja

Sv. Frančiška Saleškega

ali navod k bogoljubnemu življenju.

Po izvirniku poslovenil **Anton Kržič**.

Pobožnim vernikom in vsem bogoljubnim dušam v spodbudo.

Cene: Rudeča obreza K 1'80, marm. obreza K 1'80, zlata obreza K 2'40, po pošti 20 v. več.

Pot v nebesa

ali življenje udov tretjega reda svetega **Frančiška Serafinskega**, ki med svetom živijo.

Spisal **O. Nikolaj Meznarič**, frančiškan.

Peti natis.

Molitu, s potrebno razlago za slov. tretjerednike.

Cene: Rudeča obreza K 1'80, marm. obr. K 1'80, zlata obreza K 2'40, po pošti 20 vin. več.

Ura

moliti in častiti Jezusa v vednem češčenju presv. R. Telesa.

Sestavljena z nekaterimi molitvami za ude te prelepe bratovščine in sploh za vse častilce pri obiskovanju najsv. zakramenta ljubezni božje

Cena trdo vezani knjižici 40 vin., po pošti 5 vin. več.

Ravnokar je pričela izhajati
rusko-japonska vojska.

Naznanilo! Veliki boj v Vzhodni Aziji med belim in rumenim plemenom se je začel. Gotovo je, da bo boj dolgotrajen in krvav. Že dosedanji dogodki so razburili ves svet in tudi v slovenskem narodu vsi sloji z napeto pozornostjo zasledujejo bojne dogodke.

Odkar so azijske tolpe pred stoletji preplavljale naše dežele, morile in požigale po evropskih pokrajinah, še ni bilo tako velikega in pomenljivega boja med belim in rumenim človekom. — Zato se je odločilo založništvo „Dom in Sveta“, da začne izdajati pod naslovom

Vojska na Daljnem Vzhodu
natančen popis boja in tamošnjih krajev.

To delo izhaja v snopičih po šestnajst strani dvakrat na mesec. Vsak snopič ima svoj zavitek. Preskrbljeno je, da bo delo bogato okrašeno z mnogimi slikami.

Da se more vsakdo naročiti na to velezanimivo delo, smo nastavili ceno kar najnižje. Naročnina za en letnik (24 snopičev) stane K 4'80. Pol letnika (12 snopičev) K 2'40. Posamezni snopiči se dobe v bukvarnah po 20 vin.

Naročnina se naj pošilja edino le na naslov:

Upravništvo „Dom in Sveta“ v Ljubljani.

Priporoča se skupno naročanje!
Kdor naroči deset izvodov, dobi onega zastoj!
Na naročila brez naročnine se ne bo oziralo!

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelodvodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospođa Andr. Cebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

FRANJA CZERNY

umetniška vezateljica
v Stari Loki šte. 15
pri Škofji Loki

priporoča se v izdelovanje cerkvenih paramentov vsake vrste (kakor masnih oblek, oltarnih prtov itd.) od najprostejših izvršitve do najfinejših slikarije z iglo in vezenje z zlatom.

Stari že obrabljeni paramenti se popravljajo najskrbnejše, da so zopet za uporabo kakor novi.

Vse tu navedeno se izdeluje po najnižjih cenah.

405 B 12-8

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

Male dnevnice so pošle.

„Vodilo“ za Marijine družbe. Prav pripravno vezano za moški žep; ima tudi eno sveto mašo in tri litanije. Velja 60 vin.

Molitvenik **„Najboljša mati“** ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrknj molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1'50, v usnju, zlati obrezi K 2'— in v najbolj lepi vezavi K 3'—.

Vse te knjige dobiš pri ~~vseh~~ knjigotržcih, posebno v prodajalni **Katol. šk. društva v Ljubljani**, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweisu** v Lešah, p. Trzič.

Marija Sattner

Ljubljana

Dunajska cesta št. 19, II. stop., II. nadstr.
(Medijatova hiša)

se priporoča preč. duhovščini za

izdelovanje cerkv. paramentov

Izdeluje **cele ornate**, kazule v vseh liturgič. barvah, pluvijale, obhajilne burze, štole in vse za službo božjo potrebne stvari, priproste in najfineje, kakor se glasi naročilo, v svilnatem in zlatem vezenju. — Izdeluje tudi **bandra** in **baldahine** ter izvršuje vsakovrstno **cerkveno perilo** iz pristnega platna. Vporablja samo **dobro blago**, cene po mogočnosti nizke, zagotavlja trpežno, vestno delo in hitro postrežbo. Prenovljenje starih paramentov tudi radovoljno prevzame.